

УЛИЦИ ЈЕ КРАЈ

Сви политичари су мајмуни,
причала је бака,
још с ове стране
смрти. (Звао сам је Бакицом,
срце јој је расло до неба.)
Ја, љупки дечачић, наравно,
ништа од тога не схватам;
радије помажем да се месе
резанци, што се протежу до
почетка улице, могло би се рећи,
у машти.

Где улици је крај,
деда игра шах. (Деком
сам га звао, срце му је
расло до неба). Сви политичари
су мајмуни, прозбори у игри.
Краљ, пион, топ. И
псује, ако се историја одигра
на табли. Нацистичког официра
туче шпијун комуњара
и обратно, увек исто.

Сви политичари су мајмуни.
Бескрајна је песма, као резанци.
Танго, мислим да је танго,
лагана лупа стопа
над жилом власти. У суботу
ме бака и дека воде у циркус,
најзад ћу ја моћи да купим
карту целом граду.
Најзад ја.

МАЛАРИЈА

Скинули су црвену звезду
са крова фабрике стакла.
Педесет шеста. Отац је гледао,
јео сладолед, носа забијеног у
неку филозофију.

Пунч. Отровна ванила.
Комшија Пишта баш му
испрашује тур. *He
geşeyi*. Свукли су
земљу, сад долазимо
ми, рече обли фризер
Тот, и трже се
снажно. Педесет шеста.
Отац је у њој до колена,
град је дрхтави кекс-
корнет. Запљусну га блатом
наоружани теретњак.

Све то време деда је
главни књиговођа у једном
другом огранку фабрике.
Плус минус, човек под кореном.
Верно је служио Хортијев систем,
годинама касније писаће о њему.
Није ступио у партију,
док је партија у њему згазила
једног клемпавог *Кошуйи*-а.
Тај акт му сад носе на
потпис у душевну болницу.
„Нема проблема, Пали, нажалост,
политика нам мрда и под
кожом.“

Педесет шеста. Отац је гледао.
И добио је једну благотворну
шљагу. Плачући је мотао
кући. Љута историја.
Горки марципан.

ДРАНГУЛИЈЕ

Тешко је домовини.
Са собом, *самом*.
Са заједничким детињством.
Кад јој је лепојка из
суседства пресекла вене.
Близу је била дежурна служба,
наравно, доктор, за коње,
питао је: *кад је већ*,
што није уздужно.
Тешко је мени с
домовином. Виче дрангулија,
више лекова, треба
објаснити шта је мој посао.
Не смем ни да изговорим да
нам је то посао, ионако ће ме
прегазити пола вишеспратнице.
Прогоне вештицу,
кажу, знам,
гребем са трема
глупе реченице.
Хибридне рецепте.

ПОЗАДИНСКО ЗНАЊЕ

Брат ми је још био жив
кад је открио персијски.
Да каткад пошаље.
Фантазија тешких болесника
не зна за границе. (Контра
небесницима, или ко зна.)
Разбија зид, плочице, цепа
свој суви разум. Тако смо при-
чали, кад се већ нормално
није могло.

Кад су га везали каишем,
јавио се вођа у комплетном
оклопу. Сећам се
због њега сам развалио

врата стручне школе. Пре-
дуго, светлуцаво пре-
подне. Одмор.

Мајка није имала
појма откуд знам
све то. Мучних
пола сата код директора,
међуспрат са мирисом алги,
чудни шумови, мени је то,
премало за говор.
Јавила се сунчана светлост
у фотељи, на то
ми се ваља смејати.
Чврсто дете.

И у један покрет
је било кад ушетао.
Видео сам га и иза леђа
два психолога, горе-
доле је шетао, као да лупа
главу. Око битке. Можда ће
по мени, по нама назвати нову
душевну болест, скоро да
сам био поносан на то.

Настао је један ред,
назвао сам га
сензационалним АВС-ом.
Тако сам знао како стоје ствари,
по одећи, по наоружању,
откуда ће и када иступити.
Где год га однели,
деловао је. Каткад му,
крадући на часу, салутирам.

Кад сам хтео да поручујем,
писао бих му на сечиву мача,
или бих му братски целивао
унутрашњост штита.
Било је природно, као
када нам позли. „Издржи,
држи фронт.“

АЛТ СЛИКА

Дедину (Дека) руку
дигнуту на удар неко је
требало да услика
са колоније, и бежуће
коракe наци-официра по
шљунковитом земљаном путу.
Ипак су лепо изгорели
од ватре из кундака једне
породице, нека
нацифрана педесет четворка,
чизма-трагедија.

Или скоро то.
Не врати се с војницима,
Стигла је само једна бомбона,
и наравно цвет. Обоје
за баку (Бакица),
на чијем је врату заувек
остала флека од оног
удисаја. Та уздржана,
фобична радост. Битка. И
капља зноја на кухињским
плочицама, нису их могли
изрибати, какво чудо, наравно
негативно.

И звоњава секире бачене
на земљу, (деда је тако
бирао), отад је основа
нервног система многих ге-
нерација. Тупи Барток.

*(Са мађарској превео **Иван Павичић**)*